

In deze tweewekelijkse rubriek over architectuur in de regio dit keer: het nieuwe ROC in Hengelo, ontworpen door Harry Abels.

BOVEN HET MAAVELD

door Herman Haverkate

De Titanic is weer boven water, hij ligt in Hengelo

Als een Titanic licht het gebouw op als de avond valt over Hengelo. Groots en indrukwekkend ligt het nieuwe ROC achter het NS-station, als een eenzaam bakken in een omgeving die de komende jaren alleen nog maar verder zal veranderen. De aanblik 's avonds - met al die verlichte ramen - is bijna spookjesachtig, die bij daglicht eerder industrieel en zakelijk. Zeker aan de kant van het stadscentrum presenteert het nieuwe gebouw zich meer als een moderne, transparante fabriek dan als een onderwijnsinstelling.

Voor dat industriële karakter is, op deze plek althans, ook alle aanleiding. Het ROC ligt midden tussen de oude fabrieken van de stad. Een restaurant daarvan, de monumentale ijzergieterij van Stork Hijsch uit 1902, vormt zelfs het hart en ziel van de nieuwe school. De aanwezigheid van deze historische, 150 meter lange hal, waar ooit rijkscommissaris Seys Inquart de arbeiders van Stork toespraak, werd door architect Harry Abels van de IAA en restauratiearchitect Maarten Fritz in dankbaarheid aanvaard uitgangspunt voor hun ontwerp.

Wie het ROC binnenkomt, komt altijd eerst in deze ruimtelijk overdonderende hal, een industriële kathedraal met een glazen dak waar de blik vrijwel meteen naar boven wordt getrokken. De vloer is leeg en kaal, de ijzeren draagconstructie roestig en oud. De verf bladdert hier en daar wat af, maar dat is eigenlijk vooral heel mooi, zoals ook het kale beton en de overal zichtbare leidingen in de nieuwe gedeelten het karakter van het gebouw alleen maar versterken. De kolossale hal functioneert binnen dit mega-gebouw als een soort straat. Links en rechts hiervan liggen de nieuwe delen: twee grote, extreem open gebouwen met op de begane grond een restaurant en winkels en op de verdiepingen

de eigenlijke onderwijsruimtes en kantoren. Ruimtes die zijn gemaakt op de maat en veelvormigheid van het huidige onderwijs in het ROC.

Hier, achter glazen wanden, is de muur taboe verklaard. Alle ruimtes zijn zo open mogelijk, slechts afgeschermd door het doorzichtige gekleurde plastic dat overal op het overvloedige glas is geplakt. Zelfs de vertrekken die aan de centrale hal grenzen hebben nog vensters, met uitzicht op de stroom van studenten die zich dagelijks over de grijsbetonnen vloer beweegt.

Rode draad door het gebouw zijn de slanke, licht kegelvormige kolommen die overal de plafonds stutten. Dat begint al buiten, op de plek waar je het gebouw vanaf de stad betreedt. Daar dragen ze het enorme dakoverstek voor de ingang en vormen ze een soort bos dat de bezoeker bij binnenkomst begroet. Ook binnen duiken deze kolommen op, zorgen ze voor samenhang, net als de consequent doorgevoerde soberheid in het interieur en het groenachtige glas aan de buitenzijde, waarmee alle nieuwe gevels zijn bekleed.

Tussen die gevels bestaat overigens een zeker verschil. Die aan de stadszijde is strak en ongenaakbaar, die aan de kant van het pittoreske Tuindorp springerig en speels. Het gebouw heeft hier inhammen, waardoor de harde lijn doorbroken wordt en de architectuur iets meer het karakter krijgt van een reeks paviljoens in het groen.

Ook binnen, in de hal, is datzelfde groen te zien. Vlakbij de ingang staat een boom, een fraai contrast met de rollappen en de zwevende cockpit even verderop. Net als in een echte stad heb je het gevoel dat je hier in een zenuwcentrum staat, het kloppend hart van een gemeenschap waarvan de meerwaardige - door middel van dit indrukwekkende gebouw - afstraalt op de hele stad.

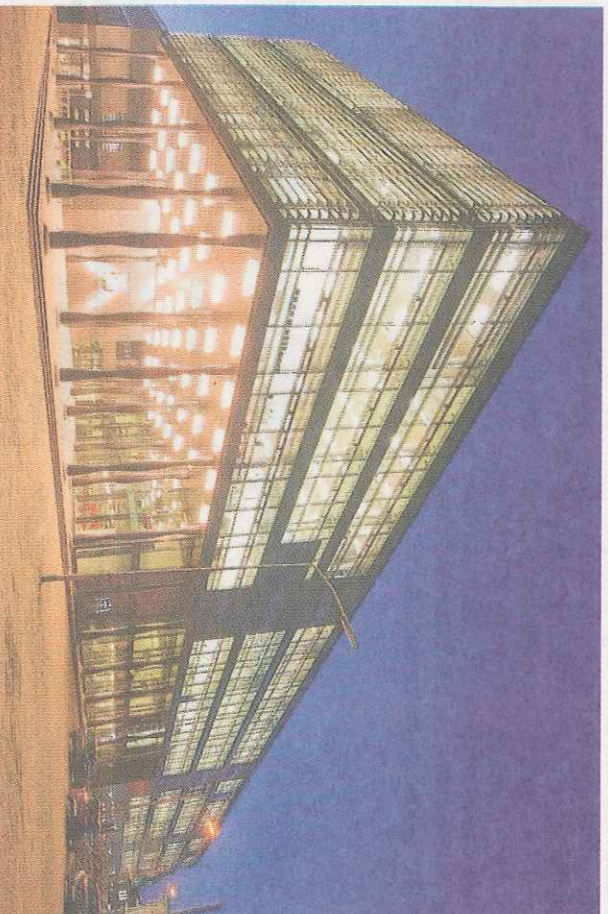

foto Wouter Borre

Voor meer foto's van het ROC in Hengelo zie onze website: www.twenteutdekunst.nl/expo